

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **JUDr. Z. A.**, správce konkursní podstaty úpadce B., a. s., se sídlem v Litoměřicích, Žalhostice 115, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasačních stížnostech proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2004, č. j. 15 Ca 182/2004 – 18 a č. j. 15 Ca 181/2004 – 18,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usneseními Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2004, č. j. 15 Ca 181/2004 - 18 a č. j. 15 Ca 182/2004 - 18, byly odmítnuty žaloby stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 21. 7. 2004, č. j. 8706/150/03/A a č. j. 8706/150/03/B, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 6. 1. 2003, č. j. 905/03/196960/1646 a č. j. 905/03/196960/1646, na daňové penále na dani z nemovitosti. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že lhůta pro podání žaloby včetně jejího rozšíření na dosud nenapadené výroky nebo pro formulaci žalobních bodů skončila dnem 30. 9. 2004. Z podaných žalob je však zřejmé, že žádné žalobní body, tj. konkrétní skutkové a právní námitky, neobsahovaly, což ostatně připouští i stěžovatel, který tuto skutečnost odůvodňuje svojí pracovní neschopností. Stěžovatel byl k doplnění žalob o žalobní body vyzván usneseními obsahujícími náležitá poučení o možnosti odmítnutí žalob, na což reagoval pouze dopisem, ve kterém sdělil, že je i nadále v pracovní neschopnosti. Poté byl dne 29. 9. 2004 stěžovatel s ohledem na judikaturu Ústavního soudu ještě telefonicky vyrozuměn

prostřednictvím sekretariátu jeho advokátní kanceláře o nutnosti odstranit nedostatky podaných žalob. I přes toto telefonické vyrozumění stěžovatel žalobní body nedoplnil a pouze požádal o prodloužení lhůty k doplnění žalob. Jelikož v daném případě došlo k marnému uplynutí lhůty pro podání žalob, když stěžovatel během této lhůty neuvedl alespoň nějaký žalobní bod, staly se chybějící žalobní body neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, a proto byly podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žaloby odmítnuty.

Proti těmto usnesením podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnosti z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, že § 72 odst. 4 s. ř. s. se vztahuje jak k podání žaloby samotné, tak k jejímu případnému doplnění. Stěžovatel tvrdí, že § 72 s. ř. s. upravuje lhůtu pro podání žaloby jako takové, a pokud žaloba neobsahuje některou z náležitostí podle § 71 odst. 1 s. ř. s., nejedná se o podání nicotné, ale toliko neúplné. Takové podání nepodléhá režimu § 72 s. ř. s., nýbrž režimu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť nemůže být pochyb o tom, že žaloba je podáním, byť sui generis. Pokud neúplné podání nebylo ve lhůtě stanovené soudem doplněno, nemůže soud bez dalšího podání odmítnout, ale musí být splněna další zákonná podmínka, a to „... v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat ...“ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel soudu doložil kopií pracovní neschopnosti svoji zdravotní indispozici, vyplývá z povahy věci, že jde o indispozici dočasnou a tedy, že za tohoto stavu není naplněna zmíněná druhá zákonná podmínka ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. pro to, aby soud mohl podle uvedeného ustanovení žalobu odmítnout. Z toho důvodu se stěžovatel domáhal zrušení napadených rozhodnutí, aby tak bylo stěžovateli po skončení pracovní neschopnosti umožněno žaloby řádně odůvodnit.

Finanční ředitelství ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem odkázalo na rozhodnutí o odvolání a navrhlo, aby kasační stížnosti byly zamítnuty.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasačních stížností napadená usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podaných kasačních stížnostech a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V důsledku přísné dispoziční zásady, která platí pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, musí podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V dané věci je nesporné, že žaloby stěžovatele žádné žalobní body neobsahovaly a že je stěžovatel v zákonné lhůtě pro jejich podání ani nijak nedoplnil. Přitom z ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s. vyplývá, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod. Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn jen ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení. Za situace, že žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, není dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž tak zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení podle s. ř. s. koncipováno. Krajský soud však žalobce vyzval k doplnění žalob, poskytl mu dostatečnou lhůtu a dokonce ještě opakovaně upozornil v závěru lhůty telefonicky na důsledky, které neuvedení žalobních bodů bude mít. Proto mu v žádném případě nelze vytýkat nezákonnost napadených usnesení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žaloby stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body

stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Tento právní názor vyjádřil Nejvyšší správní soud již v několika svých rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, ze dne 5. 2. 2004, č. j. 4 Azs 53/2003 - 45, ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48, a shodný právní názor vyjádřil ve svých rozhodnutích i Ústavní soud, např. v usneseních ze den 26. 8. 2004, sp. zn. III. ÚS 251/04 a ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. III. ÚS 36/05.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnosti důvodnými, a proto je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 cit. zákona, podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl, a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu